

devāmies rokās un uzvarējam šo cīnu. **“** Māni neatstāj sajūta, ka mēs visi sā-
ga. Māni nepazīstamājiem, kām izrādījos svart-
par svēšajiem, kas izbrīnīja manu sirdi.
Bieži aizdomājos par vīsim, kas man pa-
vot, tāk līgi arī dzīvoši. Es baudu sādienu
transportātaciju. Cik līgi man būs lemts dzī-
cīveki nomirst, tā arī nesagaidījusi plaušu
brāuskim uz tūrieni, kur ir rezultāti! Dīem-
ka man paveicīcas, jo dākteris teicā — mēs
cīga, ka man ir iespēja dzīvot. Es zinu,
kaut kas svēss, iespējams, daudzīem
nāca psihologs, bet man nav sajūtas,
skriet, ka šo faktu psiholoģiski pie-
ka man par to vajadzētu izrunāties.

Rētas — man to ir vairak neka des-

Mān paveicīcas

Mums visiem jāiemācas uztvert lietas
vai tās slītumu un milēstību apkārtējīem.
svārīgi mācēt atrast preku, izbūdīt, da-
iemēsī. Reizem ir grūtbās, nedienas, bet
Nē, es atbildī — laimīgā! Laimēti nevajag
pēc tu tāk daudz smaidī? Tu esi jocīga.”
Es kartru dienū emu patēriņga. Reizem
bā karstu dienū ir pāri plusītās preķek.
ve nesastavī tikai no preķek, bet īstenti-
tu esī veselā, tu esī dzīval! **Protams, dzī-
vā avānu.** Sakumā pat sev atgādināju —
Man ir dotā otra iespēja, un es varu iz-

Laimēti nevajag iemeslu

ne, tad busl ja ne, dzīvošu viena un
esmu dzīva. Ja man būs lemta ģime-
bāudīsu dzīvi.

grībeju ģimeni, bet tagad precājos, ka
celīs mani aizvedīs. Bija laiks, kad joti
esmu viena, bet tad jau redzēs, kur
brīd dzīvoju kopā ar mammau. **Pagaidām**
aerobiku. Mān pāsāl nav ģimenes, un so-
majās vingroju un reizi nedēļā dodos uz
mieru un kūsumu, bauðīt dabu. Regulāri
drāguīem. Cītreiz glūži pretejī — grības
patīk but „uz riteņiem” un dots pie
Brīvajā laika bieži dodos cīemos, man
pasutu produktus, organizēju bankešus,
nēmu pasutījumus, veidoju pavadīmes,
tehnīcas ikdienu, runāju ar klienītem, pie-
jaū variakus gādus vadīt virtutes un ka-
ca „Ergļi”, kur agrāk strādāju par pavaari.
davāja darbu kā virtutes vadītāja viensī-
uzrunāja iepriekšējā darba devēja un pie-
Aptuveni gādū pēc operācijas mani

Kur ceļīs aizvedīs...

dzīvi, citēm un pasaulli. **Es ticēju Die-
vam jau pirms notikušā, tācū nebūju
satversi ticību patiesi. Manuprāt, ūs
celū — cauri slimības pieredzei. Man
ir stāsts par tīcības izaugsmi, ejot ūs
glabta ne tikai fiziski mīsa, bet arī
liekas, ka Dievs to pieļāva, lai es tīktu
skaitā arī apstāties. Manuprāt, ūs
vām jau pirms notikušā, tācū nebūju
dot otrām sniegt iespēju kādām iz-
gākai, bet varām sniegt iespēju kādām iz-
dāzus eiro otrām, mēs nepaliksim naba-
apsītakus un dzīvi. Līdzīgi kā, ziedojot
item, bet ne tīkai tādej. Tā liek sirds —
māli — ja man dod, es arī grību dot ci-
un apprunāties. Mān liekas, ka tas ir nor-
lētam, bet par nepieciešamību būt kopā
braucām cīemos. Stāsts nebija tīkai par
nes, kam būtu nepieciešamā palīdzība,
drāudzē kopā ar citiem apzinājam ģime-
tīktu dziedināta garā. Variakus gādus
glabta ne tikai fiziski mīsa, bet arī**

